

Moj Banat – Iz priče „Krv nije voda“

Negde na pola puta smo se zaustavile; želela sam da napravim par fotografija. Ona je, ne ugasivši motor, ostala za volanom. Uzdržavši se od komentara na temu zaštite životne sredine, ja odoh nekoliko koraka od automobila.

Istoga momenta sam se svega setila, kao da je juče bilo. Setila sam se mirisa. Mirisa svežeg humusa. Nigde na svetu nisam osetila ništa slično tom, tako neobičnom, ustajalom mirisu humusa. Ne, to nije bio mrtav miris. Bio je to miris života. Moga života. Tu sam se ja rodila. Bila je to moja ravnica. Moj horizont, nepregledan, tajanstven, nedokučiv.

Nikada ranije nisam imala utisak da mi bilo šta nedostaje u mom ušuškanom životu u Švajcarskoj, ali mi je u tom momentu postalo jasno da mi nedostaje nešto veoma bitno. Već jako dugo. Tek tada sam shvatila: svakom deliću moga bića nedostajala je moja ravnica. Ovo prostranstvo, ova čistina, ovaj beskraj. Miris tek uzoranih polja. Nedostajao mi je prizor jata vrana nad obranim poljima kukuruza. Suncokreti, talasi pšeničnih mora. Nedostajale su mi široke ulice, gnezda roda na električnim stubovima, groblja, usamljeni salaši, bunari, dimnjaci koji se viju daleko na horizontu. Nedostajali su mi bronzani zalasci sunca, trome reke, guske, ovce, žbunje kupina uz usamljene staze. Nedostajao mi je moj Banat.

Vazduh je polako počeo da se zagreva, zamrznuto tlo da isparava. Izgledalo je kao da zemlja diše. Vlažna i topla. Okrenuh lice ka suncu – nebo je u međuvremenu postalo skoro sasvim plavo, a vetar vruć. Igrao se mojom kosom, grlio mi telo. U njegovom zagrljaju sam se osećala sigurno. Zaštićeno. Već dugo se nisam osećala tako.